

ZSILLE GÁBOR
Felnőttdal*

Apám már huszonegy éve
urnában lakik, felhőkben,
nem mentem másik megyébe,
maradtam helyben, s felnőttem;

maradtam talán ugyanaz,
ki hosszú évekig voltam,
remélve, hogy túl sok panasz
nem gyúlik fel a nyomomban;

anyám három évtizede
kiköltözött Farkasrétre,
a lélek üdvét hiszed-e,
néhány percig hallgass érte,

míg sírköve előtt csöndben
elmondok egy Miatyánkot,
halottaink egyre többen,
a gyász sok eszmét lehántott;

sorra fulladtak vitákba
nemzedékem nagy tervei,
versírásom fentről látja
Prágai Tamás, Térey;

fentről nézem patakparton,
a sípcsontnyi víz opálos,
hol lehet most, kár kutatnom,
Dukay és Csontos János;

s hol leszek én évek múlva,
urnában vagy a felhőkben,
bezárva múltba, félmúltba
élem a jelent: felnőttem.

* A 2021-es Salvatore Quasimodo Nemzetközi Költőversenyen oklevéllel jutalmazott vers.

Ez az egész

Csontos János emlékére

Mindig csodáltam,
milyen könnyedén írtál sokat.
Ha tíz napra elutaztál Kínába,
sok tucat kétsoros verssel
és három-négy szonettel érkeztél haza,
közben forgattál két portréfilmet,
tudósítottál, interjúztál, vitted a szót,
gyártottál terveket, pályázatot...
Húsz éven át cikkek százait szállítottad
egy lapnak, rovatod volt, álneved,
és néhány hónapos haláltusád alatt,
mérgektől és csillapítótól kábán
még befejeztél két kisregényt.
Kolozsvárott faképnél hagyta
egy koncertet, s visszamentél a szállásra,
„Meg kell írnom egy publit”, mondtad,
„hatezer leütés”, és két órán belül
el is küldted a megrendelt anyagot –
a főtér nyáresti zsongásából néhány
lépéssel megérkeztél a politikába,
vagy talán nem is kellett átsétálnod,
hiszen mindvégig ott voltál...
Igen, a közélet pergőtüzében álltál,
és néha mindkét oldalról lőttek,
a golyók csontodig fúródtak.
Felőrölt ez az egész ötvenöt éves korodra,
tüzes fogóval letépkedte rólad a húst,
és arcod, a gyakran szomorút,
pergamenszínűre festette.